

hjemme her; men, siden den engang er bleven berørt, skal jeg dog ogsaa omtale den med et Par Ord. Den angaaer en Rægtelse af at gaae ind paa Forslaget, om at frigjøre os for en uopsigelig Statsgjæld ved at indbetale vore contante Penge; men at gjøre dette, det vilde under alle Omstændigheder, og navnlig under de nuværende, efter min Overbeviisning være i en dobbelt Henseende et Misgreb. I den ene Henseende har den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad) allerede fremhævet dette. Han har sagt, at det var et Misgreb, fordi vi dog ikke naaede Formaalet, fordi vi dog ikke naaede det, som er den egentlige Hensigt dermed; men det vil desuden ogsaa i finantsiel Henseende være et Misgreb. Under et bevæget Pengemarked griber man forstandigtvis ikke til at give sine contante Penge bort for at dække eller udbetale en uopsigelig Gjæld. Der er desuden Ingen, som kan indstaae os for, at vi ikke inden Aar og Dag, ved at opsigge denne Gjæld, kunne nedfætte den til 3 pCt.; men i det Dieblisk vi give den ud af vore Hænder, saa vil Fordeelen derved falde til den, som faaer den, og ikke til os; det vilde altsaa være en uklog, en ikke vel betænkt Finantsoperation, om vi for Diebliffet gjorde det. Det, som dette kunde være benyttet til, det er en ganske anden Sag, det kunde have været benyttet til at skaffe os Penge for en Kassebeholdning, idet man nemlig som en provisorisk Foranstaltning ganske simpelt overtog Forpligtelsen til at betale Renten deraf, med atter at bruge saa mange Penge af en Kassebeholdning, som saa iøvrigt blev ved at være vor, som vi kunde opsigge inden en vis given Tid. Det kunde have været gjort, det er det Slags Omsætninger mellem de regjerende Kassebetjente, som vi ikke

kunne have det Allermindste imod, eller hvor med nogen Fare kunde være forbunden; men, at vi skulle slippe vore contante Penge ud af vore Hænder, udbetale en uopsigelig Gjæld, det vilde være en falsk finantsiel Forholdsregel, som jeg ikke engang begriber, hvorledes man er kommen til at byde os.

Indenrigsministeren: Jeg skal idag fremdeles blot værgе mig imod Fremstillinger, som gaae ud paa, at jeg skulde have sagt noget Andet, eller antydet noget Andet, end jeg har gjort. Hvad mit Ansvar for Kongerigets Finantsbestyrelse angaaer, saa har jeg kun talt om mit Ansvar for indværende Finantsaar, hvor der, saavidt jeg erindrer, ikke er opført en eneste Skilling, der skal tilsvares som Rente af Kassebeholdningen, et Finantsaar, hvor Kassebeholdningen ikke be- roer i mit Værgе, men hvor Kongen har ladet Forvaltningen af samme forblive hos Monarchiets Finantsminister; det er det, som jeg har sagt, og intet Andet. Iøvrigt troer jeg, at, hvis jeg vilde gaae yderligere ind paa denne Sag, saa vilde det kun opfordre til en ny unyttig Discussion. Naar den ærede Rigsdagsmand talte om Thingets Stilling og gjorde den Betragtning gjældende, at, i Tilfælde af, at den Minister, der fungerer de for næste Aar, skulde taе Folkethingets og Rigsdagens Tillid; fordi Forholdet med Hensyn til Kassebeholdningen ikke var ordnet, kunde det fra Thingets Side føre til en Rægtelse af Bevillingen for ham, saa kan det være en ganske sund constitutionel Tanke, men den forekommer mig ikke at have Noget at gjøre med det, der her forhandles, nemlig mit Ansvar under indværende Finantsaar.